

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VLAD, NELU

Azur, mon amour! / Nelu Vlad – București, Edit Moroșan,
2021

ISBN: 978-606-626-183-8

821.135.1

© Toate drepturile aparțin autorului.

ISBN: 978-606-626-183-8

Editor: Gavrilă Luminița

Redactor: Paraschiv Pețu

NELU VLAD**AZUR, MON AMOUR!**Edit Moroșan
București, 2021

SUMAR

<i>CUVÂNT ÎNAINTE</i>	9
PE MINE MĂ CHEMA ION ȘI ASTA ÎMI DĂDEA FIORI	15
ZIUA INSPIRAȚIEI MELE A FOST... O NOAPTE	20
DECĂDERE SAU NOROC?	22
PRIMUL SUCCES	23
AUTODIDACT? DOAR MUNCĂ!	24
ORICE SUCCES COSTĂ	28
MIRACOLUL	30
ASEDIUL	34
UN RECORD GREU DE EGALAT	38
POLIȚIA CĂLARE	38
DE CE M-AM TEMUT ȘI... AM SCĂPAT	40
BUCOVINA, PLAI DIVIN	42
BRAȘOV	44
PE NISIPUL DE LA MARE	46
ARDEAL DE PESTE MUNȚI	48
PRIGOANA	52
CABANA STEJARILOR – CUIBUȘOR DE NEBUNII... ..	62
RECORDUL	65
TIMIȘOARA	68
VISUL UNEI NOPTI DE IARNĂ	73
EXTAZ ȘI DECEPȚIE	76
TURUL STADIOANELOR	80
REÎNTÂLNIREA CU GL. VLAD IULIAN	81
COLABORĂRI CU CÂNTEC	83

RĂSPUNS DUPĂ 30 DE ANI	85
EMIL NEDELEA CĂRĂMIZARU	92
ADRIAN PORUMBOIU.....	93
HORIA IVANOVICI.....	96
PROF. UNIV. ION MOTROC	98
VASILE DE LA VORONEȚ	99
FAMILIA CIUPILAN DIN HUȘI.....	100
ÎNTÂMPĂRI LA... CÂNTĂRI.....	102
PĂUNEȘTI	103
TENTAȚIILE DIN VIAȚA MEA.....	105
L-AM CUNOSCUȚ PE VADIM TUDOR.....	108
JURĂMÂNT LA NOUĂ ANI.....	111
ÎNTÂLNIREA CU BENONE SINULESCU	114
ÎNTÂLNIREA CU DUMITRU FĂRCAȘ	116
BERĂRIA H.....	119
SALA PALATULUI	123
PERFIDUL MEU DUȘMAN	127
EVADAREA	130
BÂRLAD.....	133
BRAȘOV – EXTREMĂ URGENȚĂ.....	135
NUNTA CU DOUĂ MIRESE.....	136
IAȘI – AMINTIRE DULCE ȘI AMARĂ	140
ÎNTÂLNIREA CU COSTEL GEAMBAȘU	142
EMULII	145
E BINE SĂ FII ARTIST?.....	148
PUBLICUL – VEDETA DIN UMBRĂ.....	150
SĂ AI COPII? ÎMPLINIRE. SĂ AI NEPOȚI?	
FERICIRE.....	151

NELU VLAD, ÎȚI PLACE LUXUL?	155
TELEVIZIUNILE.....	157
AMERICA.....	159
DESPRE COLEGI.....	160
VOUĂ, CITITORILOR.....	163
<i>Arhiva foto</i>	165

Nelu Vlad ne-a lăsat mereu cu „pahare pline”, ne-a cântat și ne cântă despre încântătoarele și fermecătoarele noastre – Mona, Claudia, domnișoara din Lizeanu și alte lelișoare, ne-a dus „pe nisipul de la mare”, ne-a așezat pe toți laolaltă „la o masă mai retrasă” și de-acolo, „într-o seară întunecată”, ne-a adus cu „trenul vieții” înapoi acasă, la Brăila lui, la Dunărea lui lângă care a început... totul.

Liana Ganea
jurnalist, autor

PE MINE MĂ CHEMA ION ȘI ASTA ÎMI DĂDEA FIORI

Ani de zile m-am gândit, am cumpănit, am analizat și am socotit dacă este chiar potrivit pentru mine să pun pe hârtie începutul vieții mele, întâmplările din copilărie, experiențele din adolescență, bucuriile și necazurile. N-am fost președinte de stat, n-am fost campion mondial, n-am fost mareșal de armată, n-am fost câștigător de Oscar nici deținător al Premiului Nobel pentru Pace. Am fost un om simplu lăsat de Dumnezeu pe pământ acum șapte decenii, într-o comună de pe malul Dunării. Tichilești este locul unde am văzut lumina zilei și unde am crescut până la vârsta de opt ani. După aceea am plecat să fac școala primară în comuna Osmanu (azi Unirea) din județul Brăila. Aici locuiau părinții mei, aici am rămas până la terminarea celor opt clase. Mergeam la Tichilești în fiecare vacanță pentru că acolo erau bunicii mei scumpi care și azi au rămas în mintea mea ca niște sfinți. Ei mi-au dat numele și recunosc că multă vreme nu mi-a plăcut. Copiii aveau nume frumoase: Cezar,

Bogdan, Iuliu. Pe mine mă chema Ion și asta îmi dădea fiori, mai ales când eram strigat la catalog. Cădea cerul pe mine. M-am obișnuit greu cu acest nume.

Copilăria mea la Tichilești a fost mai mult decât fascinantă. Pe atunci, Dunărea făcea ce voia. Se revărsa până în buza satului formând noiene de apă care, la retragere, lăsau în urmă grinduri verzi și lacuri pline de pește. Pe grinduri pășteau caii și turmele de oi. Erau colibe de stuf la fiecare stână. Pe grindurile acelea mergeam cu bunica mea, Rada și cu câinele Turcu să ducem în panere de nuiele mâncare ciobanilor. Seara, mămăica îi zicea unchiului meu care avea grijă de turmă: „Sică, du-te în lac și prinde niște pește!” Unchiul Sică lua hodorogul, îl băga în lac, prindea peștele, îl arunca pe mal și-mi striga: „Prinde-l, Oaie (așa mă dezmierdau)!” După ce prindeam o găleată, mămăica o răsturna pe pământ, alegea caracudele pentru saramură și linul pentru ciorbă. Restul îl duceam înapoi în lac să trăiască pentru noi. Ce viață era atunci! Ce lapte afumat, ce saramură, ce brânză, ce jintiță! Toate într-un ceaun mare de tuci, pus pe o pirostrie sub care ardea focul din lemn de salcie.

De-aici încep amintirile. Se pare că voi avea destule. Unele sper să vă țină atenția trează timp de câteva ore. Dacă nu va fi așa, am scris degeaba, am gândit degeaba iar voi, cititorii și fanii Azur, v-ați sacrificat timp din viață fără vreun folos. Doar voi sunteți cei care certificați reușita strădaniei mele narrative.

Aici la Tichilești a fost frumusețea copilăriei și tinereții mele. Niciun alt loc de pe fața pământului nu-i mai frumos ca satul acesta cu tot cu împrejurimile lui. Bunicii mei au fost sfinți. Săraci dar sfinți. Săraci dar drepti, oameni cu prestanță. De la ei am învățat să respect. De la ei am învățat să fiu bun. Și tot de la ei am învățat Tatăl Nostru. Bunica, o credincioasă de admirat și de urmat, a murit în zi sfântă – 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică (Vovidenia). Bunicul Oprea, un inventiv în orice. De la el am moștenit plăcerea de a găsi rezolvarea oricărei situații de viață sau în meșteșugul casnic. Le-am promis când aveam cinci ani: „Când voi fi eu mare, ție, tătică, îți aduc o litră de rachiu și lui mămăica un pachet de *pieți* (biscuiți)!” Cu mămăica m-am ținut de cuvânt dar tătică nu m-a așteptat. A plecat la 60 de ani și mi-a provocat prima mea decepție în

viață. Când am început să citesc am fost fascinat de Coșbuc, Șt. O. Iosif și Eminescu iar dintre prozatori de Sadoveanu, Slavici, Creangă. În clasa a IV-a, spre lauda mea, mi s-a trimis la „Scânteia pionierului” prima mea poezie „Lenin” de către directorul școlii, dar n-a fost publicată. Nu m-a întristat acest lucru. Oricum, eram vedetă într-o școală cu 300 de elevi. Literatura a rămas până în ziua de azi o mare pasiune. N-am urmat filologia. Ar fi fost destul de ușor pentru mine. Citisem mult până la 18 ani și eram stăpân pe situație dar, la starea mea socială (părinții erau cooperatiști), am optat pentru școala militară. În acea vreme, la Băneasa, trei ani de școală la ofițeri mergeau în paralel cu trei ani de Drept, dădeai diferența după absolvire, după care puteai să fii jurist.

Ca fiu de țăran, am ales această variantă pentru că tata nu avea bani să mă întrețină la o altă facultate. Am dat examen și din 250 de candidați am intrat al 8-lea cu 8,25. Nu vreau să mai amintesc ce fii de generali și miniștri au fost cei șapte dinaintea mea. Când viața mea era mai frumoasă, mai promițătoare și mă gândeam că o să-mi bucur părinții cu realizările mele, am fost exmatriculat din cauza

unei rude condamnate, sora soției mele. Nu i-am purtat niciodată pică.

A fost drama vieții mele. Nicio femeie n-a fost mai frumoasă ca facultatea pe care am pierdut-o. Acolo l-am cunoscut pe profesorul de drept Prisca, pe cel de Drept Penal, Catană și pe Popescu de Drept Civil cu care aveam discuții îndrăznețe pentru vremea aceea. Acolo simțeam că mă alimentez cu energia pură a existenței intelectuale. Acolo simțeam că mă înnobilez între ofițeri doctori în științe juridice care știau să ofere unui elev avid ca mine adevărate momente de pledoarie filosofică, economică și socială. Fiind un elev cu rezultate remarcabile, am fost uns șef de clasă. La data exmatriculării mele mulți colegi au regretat. Niciunul nu mi-a reproșat nimic. Conducerea școlii s-a purtat onest și am fost însoțit de un ofițer superior la Gara de Nord, fiind îndrumat cu următorul sfat: „Să nu încerci să-i scrii lui Ceaușescu că nu rezolvi nimic! Du-te și înscrie-te la Facultatea de Drept în anul II și termini fără probleme.” N-am făcut acest lucru pentru că ar fi trebuit să muncească soția să mă întrețină iar salariul ei era de nimic. Ce să fac? Și pe atunci (în 1977) cu greu prindeai un loc de muncă

convenabil, bine plătit. Eu lucrasem la Termocentrala Brăila. Salariu bun, regim de maximă securitate, curătenie, plus că eram și pe calificarea mea de chimist. N-am mai putut fi reangajat și m-am plimbat de colo colo fără să-mi găsesc locul de muncă dorit.

ZIUA INSPIRAȚIEI MELE A FOST... O NOAPTE

Umblam tot timpul supărat și mă simțeam veșnic nedreptățit de principiile acelea comuniste. Visul meu de copil de a învăța și a deveni cineva se topise. La orizont vedeam numai dezolare. Soția se simțea și ea vinovată. Muream de necaz că n-am putut dovedi părinților mei că mă pot descurca în lume. Ce-aș fi putut face ca să fiu mulțumit? Nu știam nici în ziua când am fost invitat cu soția la o nuntă.

În acea noapte, ascultând lăutarii, am realizat pe loc că eu m-aș fi descurcat mult mai bine dacă aș fi fost în locul lor. Asta mi-a fost șansa! Țasta mi-a fost startul într-o nouă luptă. Am zis bine și intenționat „o nouă luptă” pentru că până atunci pierdusem deja una. Când soția a aflat că m-am

decis să cânt, m-a privit zicându-mi mirată: „Dar nu te-am auzit cântând niciodată!” Avea dreptate pentru că nu-mi trecuse prin cap până atunci.

A doua zi m-am dus la CEC, mi-am scos banii pe care îi acumulasem ca elev bursier și premiat pentru merite deosebite în misiunile de supraveghere ale lui Ceaușescu și m-am oprit direct la magazinul Muzica din Brăila. În cel mai scurt timp eram posesorul unei stații de amplificare. Am cumpărat apoi un acordeon Hohner și am început să studiez ca un nebun 7-8 ore pe zi. Învățam numai muzică populară românească după Marcel Budală, Vasile Pandelescu și alții. Într-un an de zile știam atâtea piese cap-coadă încât acopeream 4-5 ore. În paralel, îmi scriam singur texte și făceam multe prelucrări și adaptări muzicale pentru că voiam să am propriul meu repertoriu.

Între timp, am mai cumpărat un set de tobe, o orgă Farfisa și o chitară electrică. Aveam în casă tot ce trebuia unei formații la acea vreme pentru a cânta la o nuntă. Ce ciudat! Cu un an înainte mă visam în escorta lui Ceaușescu, mă visam ajungând general sau procuror și, deodată, eram lăutar anonim.

DECĂDERE SAU NOROC?

Meseria de lăutar au scornit-o țigani. Pentru că românii s-au băgat peste meseria lor, s-a dat naștere la dispute verbale nu tocmai decente între lăutarii români și cei țigani. Și viața mea de lăutar a pornit tot de la țigani. I-am auzit cântând de atâtea ori și mi-am dat seama că pe ei i-a lăsat Dumnezeu cu un talent înnăscut, talent pe care românii se chinuie să-l dobândească. La fel m-am chinuit și eu. Nu un an ci 35 de ani. Și nu sunt sigur că l-am dobândit nici măcar în ciuda marilor succese la public.

Nu mi-a fost rușine să încep alături de țigani la primele nunți. Eu mergeam ca solist vocal, ei ca trupă de acompaniament. Din prima a mers totul bine. Cu disciplină, organizare și repertoriu bogat am reușit să facem impresie bună peste tot unde cântam. Acum pot spune că lăutăria poate deveni o meserie. Dar s-o respecti și s-o privești ca pe o îndeletnicire firească, nu ca pe o distracție sau ca pe o aventură. Eu am tratat-o cu toată seriozitatea și am considerat-o ca fiind norocul meu, nicidecum o decădere.

Dar câtă muncă, câte nopți nedormite, cât frig îndurat, cât fum inhalat, cât zgomot suportat, câți nervi ținuți în frâu! Am rezistat pentru că nici nu concepeam să ratez urcușul pe scara artistică. Credeam în munca mea cu încăpățănare. Am fost și sunt atipic. Nu mi-a plăcut să iau cântecele gata făcute de la alții. Am vrut să fiu eu și mi le-am creat singur după gândirea și inspirația mea.

PRIMUL SUCCES

După doi ani de cântat pe ici pe colo s-a ivit un moment potrivit pentru a vedea la ce cotă artistică am ajuns. Se organizau din patru în patru ani examinări artistice la nivel național în vederea obținerii atestatului de artist liber profesionist. M-am înscris și eu și am fost repartizat la Constanța. În juriu numai nume grele ale culturii românești. Erau *la modă* Dolănescu, Benone, Irina, Maria Ciobanu și foarte mulți candidați încercau să-i imite crezând că le va spori valoarea. Nu era așa. Mai mult, îi dezavantaja în fața juriului. Eu am fost întrebat: „Tu ca cine cânti?” Am răspuns

sec: „Ca Nelu Vlad.” „Ăsta cine mai e?” Am răspuns din nou: „Eu.” Au izbucnit în râs pentru că în acte eram Vlad Ion și ei n-au realizat imediat. „Ce vei cânta?” – „Două compoziții proprii.”

Am cântat. Le-a plăcut. M-au îndrumat către Școala Populară de Artă și mi-au dat Atestat gradul II – solist muzică populară. De menționat că aceste grade erau de la I la VI. A fost prima mea recunoaștere ca artist.

AUTODIDACT? DOAR MUNCĂ!

Patru ani mai târziu am susținut al doilea examen. Juriul era prezidat de Angela Moldovan și Gheorghe Turda. Pentru că nu mă învrednicisem să urmez cursurile Școlii Populare de Artă n-am știut să citesc partiturile date și am rămas tot cu gradul II dar pentru mine era foarte bun, ținând cont că nu avem studii muzicale nici măcar de inițiere. Viitorul pas îmi cerea să-mi sacrific timpul liber în continuare.

Voiăm să cânt într-un restaurant dar la acea vreme, în orașul Brăila, nu prea aveai loc ca acordeonist. Mult mai

repede erai acceptat în calitate de chitarist. Am cumpărat un manual de chitară și în timp ce alții beau și fumau în cârciumi seară de seară, zi de zi eu studiam chitara. În trei luni de zile știam 17 piese de cafe concert, diferite de cele cântate prin restaurante. Am făcut repetiții cu trupa două-trei săptămâni la mine acasă, apoi ne-am prezentat la vizionare. În 1980 nu era deloc ușor să cânti în restaurant. Se făceau comisii de 8-10 membri, toți autorizați să-ți evalueze talentul. Vizionarea a avut loc în barul Rubin din Brăila. Acolo cânta deja o trupă foarte bună dar erau bețivi de clasă și dădeau de furcă conducerii localului.

Am cântat cu trupa aproape două ore. La sfârșit, m-a chemat șeful restaurantului la el în birou și mi-a spus așa: „Vladule, e de rău dar și de bine. Cei din comisie mi-au zis că nu corespundeți pentru un local cu tradiție ca Rubitul dar eu văd ceva deosebit la voi și i-am rugat să vă angajeze pe riscul meu.” Șeful acela se numea Nelu Chiriță, un bărbat deosebit de perspicace în ale muzicii, el fiind acolo în Rubin de când era picollo. Iubea muzica. Îi cântam „A venit aseară mama” pentru că el crescuse la căminul de orfani și nu-și cunoștea mama. Cât a fost în viață a fost cel mai apreciat